

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 63/04-69

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. apríla 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Lubyho prerokoval sťažnosť Ing. B. K., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. F., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 232/91 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 14 C 135/85, neskôr pod sp. zn. 12 C 71/87) a postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 132/90, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. B. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 232/91 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 14 C 135/85, neskôr pod sp. zn. 12 C 71/87) p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 232/91 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. B. K. **p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie v sume 150 000 Sk (slovom stopäťdesiatisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti **n e v y h o v u j e**.

5. Okresný súd Bratislava I **j e p o v i n n ý** uhradiť Ing. B. K. trovy právneho zastúpenia v sume 11 117 Sk (slovom jedenásťtisícstosedemnáť slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ľ. F., B., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 63/04-43 z 9. júna 2004 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie s'ťažnosť Ing. B. K. (ďalej len „s'ťažovateľ“) doručенú ústavnému súdu 21. januára 2004 pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (pôvodne Obvodného súdu Bratislava 1 do 1. januára 1997; ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 232/91 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 14 C 135/85, neskôr pod sp. zn. 12 C 71/87) a postupom Okresného súdu Bratislava II (pôvodne Obvodného súdu Bratislava 2 do 1. januára 1997) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 132/90.

Na základe výzvy ústavného súdu z 22. januára 2004 sa k sťažnosti písomne vyjadril okresný súd podaním sp. zn. Spr. 2189/03 z 3. februára 2004 doručeným ústavnému súdu 6. februára 2004, v ktorom uviedol: „... sťažovateľ využil svoje právo podať sťažnosť v zmysle ust. § 17 zák. č. 80/1992 Zb. v platnom znení a to dňa 12. 12. 2003. (...) Ako to vyplýva z priebehu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10 C 232/1991 došlo k prieťahom v konaní. (...) Zdlhavosť konania spôsobuje neúmerná zaťaženosť sudkyne z dôvodu nedostatočného personálneho obsadenia Okresného súdu Bratislava I sudcami vzniknutého po odchode sudkýň na materskú dovolenku a do dôchodku.“

K sťažnosti sa na základe výzvy ústavného súdu z 19. júla 2004 vyjadril aj Okresný súd Bratislava II podaním sp. zn. Spr. 2109/04 z 3. augusta 2004 doručeným ústavnému súdu 9. augusta 2004, v ktorom okrem iného uviedol: „(...) v konaní vedenom pod. sp. zn. 9 C 132/90 Vám oznamujem, že vo veci nemôžem zaujať stanovisko, nakoľko spis bol dňa 22. 1. 1993 zapožičaný Okresnému súdu Bratislava I k sp. zn. 10 C 232/91.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne predložených vyjadrení účastníkov a obsahu predloženého spisu.

II.

1. Z obsahu sťažnosti, jej príloh a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 10 C 232/91 (pôvodne vedeného pod sp. zn. 14 C 135/85 a neskôr pod sp. zn. 12 C 71/87) ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania:

- 1. októbra 1985 sťažovateľ doručil okresnému súdu žalobu, ktorou sa domáhal vyslovenia „neplatnosti výpovede“ (konanie bolo vedené pod sp. zn. 14 C 135/85) a 20. decembra 1985 okresný súd pripustil rozšírenie žaloby sťažovateľa aj o náhradu mzdy z „neplatnej výpovede“;

- 26. marca 1986 okresný súd rozsudkom žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol. Proti uvedenému rozsudku podal sťažovateľ 21. mája 1986 odvolanie, o ktorom rozhodol Mestský súd v Bratislave (ďalej len „mestský súd“) rozsudkom sp. zn. 11 Co 148/86 z 3. júla 1986 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil;

- 30. júna 1987 Najvyšší súd Slovenskej socialistickej republiky na základe sťažnosti pre porušenie zákona podanej generálnym prokurátorom Slovenskej socialistickej republiky rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 Cz 12/87 tak, že rozsudkom okresného súdu z 26. marca 1986 a rozsudkom mestského súdu z 3. júla 1986 bol porušený zákon, predmetné rozsudky zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu (konanie bolo ďalej vedené na okresnom súde pod novou sp. zn. 12 C 71/87);

- 3. marca 1988 okresný súd rozsudkom žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol, proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal 29. marca 1988 odvolanie, o ktorom rozhodol mestský súd rozsudkom sp. zn. 12 Co 174/88 z 29. jún 1988 tak, že zmenil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v časti týkajúcej sa neplatnosti výpovede, a to tak, že určil, že výpoveď daná sťažovateľovi 27. septembra 1985 je neplatná, a v časti týkajúcej sa trvania pracovného pomeru a mzdových nárokov rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie;

- 8. februára 1989 okresný súd na pojednávaní uznesením vylúčil na samostatné konanie časť nároku sťažovateľa na náhradu mzdy a konanie o tejto časti nároku sťažovateľa sa ďalej vedie pod sp. zn. 10 C 232/91;

- 21. októbra 1991 sťažovateľ svojím podaním zmenil petit žaloby (25. novembra 1991 okresný súd sťažovateľom navrhovanú zmenu petitu žaloby pripustil);

- 4. augusta 2003 okresný súd nariadil informatívny výsluch sťažovateľa na 17. september 2003, na ktorom sťažovateľ vyhlásil, že na žalobe trvá, a okresný súd ho poučil o náležitostiach riadnej žaloby;

- 6. októbra 2003 sťažovateľ rozšíril žalobu o ďalšie finančné nároky a 30. októbra 2003 a 12. novembra 2003 zaslal okresnému súdu dodatky k rozšírenej žalobe;

- 28. januára 2004 okresný súd nariadil pojednávanie na 24. marec 2004, ktoré bolo pre neospravedlненú neúčast' žalovaného odročené na 3. máj 2004;
- 13. apríla 2004 s'ťažovateľ opätovne rozšíril žalobu o ďalšie finančné nároky;
- 3. mája 2004 pojednávanie bolo pre neprítomnosť žalovaného (nevykázané doručenie predvolania) odročené na neurčito.

Od 3. mája 2004 okresný súd vo veci nekoná.

2. Zo súdneho spisu sp. zn. 9 C 132/90 Okresného súdu Bratislava II, ktorý bol ústavnému súdu predložený 16. septembra 2004, ústavný súd zistil, že konanie bolo v predmetnej veci právoplatne skončené 17. októbra 1990.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Článok 48 ods. 2 ústavy ustanovuje právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (IV. ÚS 232/03, IV. ÚS 140/04).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote, čo je zásadne to isté právo, ktoré pre účastníka konania zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ku konaniu okresného súdu vedenému pod sp. zn. 10 C 232/91

Vzhľadom na to, že okresný súd uznesením z 20. decembra 1985 pripustil sťažovateľom navrhované rozšírenie žaloby aj o nárok na zaplatenie náhrady mzdy z „*neplatnej výpovede*“, teda aj o nárok, ktorý bol uznesením okresného súdu z 8. februára 1989 vylúčený na samostatné konanie v súčasnosti vedené pod sp. zn. 10 C 232/91, ústavný súd hodnotil celé toto obdobie konania vedeného pred okresným súdom (m. m. IV. ÚS 152/03).

V rámci svojej judikatúry ústavný súd už vyslovil, že napriek tomu, že jurisdikcia ústavného súdu („*rationae temporis*“) sa vzťahuje na obdobie po 15. februári 1993, v rámci posúdenia základnej otázky, či sa vec sťažovateľa prerokovala na okresnom súde bez zbytočných prietahov v súlade s čl. 48 ods. 2 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd prihliadol aj na dobu, ktorá v konaní uplynula od 20. decembra 1985 do 15. februára 1993 (m. m. IV. ÚS 22/03).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa posudzovanie otázky, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, posudzuje vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci (1), správanie účastníka konania (2) a postup, akým v konaní postupoval súd (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povaha veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (m. m. II. ÚS 32/02, I. ÚS 54/02, IV. ÚS 271/04).

1) Predmetom konania je nárok sťažovateľa na zaplatenie náhrady mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru, konanie o ktorom podľa názoru ústavného súdu nemožno vo všeobecnosti považovať za právne zložitú vec. V týchto sporoch sa používa

právna úprava prijatá v Zákonníku práce (zákon č. 65/1965 Zb. v znení neskorších predpisov – účinný v čase sťažovateľom uplatňovaného nároku) a v mzdových predpisoch rovnako účinných v tomto období. Výklad a používanie tejto právnej úpravy sú stabilizované v pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, ktorá upravuje aj metodiku postupu všeobecných súdov v týchto sporoch. Ústavný súd však pripúšťa, že posudzované konanie vykazuje znaky faktickej zložitosti vyplývajúcej z množstva súvisiacich sporov vedených sťažovateľom vo veci jeho pracovnoprávných nárokov voči identickému žalovanému. Vychádzajúc zo samotnej dĺžky konania (od 20. decembra 1985 – pripustenie rozšírenia žaloby), jeho priebehu a doteraz dosiahnutých výsledkov (konanie o mzdových nárokoch sťažovateľa nebolo ešte právoplatne skončené aj napriek tomu, že o neplatnosti skončenia pracovného pomeru bolo právoplatné rozhodnuté už 28. júla 1988) ústavný súd uvádza, že aj napriek predchádzajúcemu konštatovaniu určitej faktickej zložitosti veci (náročnosť dokazovania) nemožno v žiadnom prípade hovoriť o takej zložitosti veci, ktorou by bolo možné zdôvodniť doterajšiu dĺžku konania (viac ako 19 rokov).

Z hľadiska povahy veci považuje ústavný súd pracovnoprávne spory za spory mimoriadne citlivej povahy (II. ÚS 32/02), ktoré pripúšťajú chápanie zbytočných prietahov v prísnejšom meradle než pri iných súdnych sporoch, ktoré nesúvisia s existenčnou otázkou účastníka (m. m. II. ÚS 32/02, IV. ÚS 271/04, IV. ÚS 152/03).

Okresný súd k otázke právnej a faktickej zložitosti veci vo vyjadrení sp. zn. Spr. 2189/03 z 26. júla 2004 okrem iného uviedol, „že sa jedná o pracovnoprávny spor, ktorý je v súlade s platným rozvrhom práce (...) vykazovaný ako vec s osobitnou rýchlosťou konania“. Vzhľadom na to, že doterajšia dĺžka konania predstavuje viac ako 19 rokov, ústavný súd nemôže súhlasiť s postojom okresného súdu vyplývajúceho z jeho citovaného vyjadrenia.

2) Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd konštatuje, že k doterajšej dĺžke konania prispel aj sťažovateľ, a to najmä svojimi častými a neodôvodnenými podaniami (15. december 1987, 12. február 1988, 10. október 1991,

6. október 2003, 30. október 2003 a 12. november 2003), ako aj podávaním ďalších žalôb, ktorými si v iných konaniach uplatňoval voči identickému žalovanému ďalšie mzdové nároky z neplatného rozviazania pracovného pomeru, čím do značnej miery zneprehľadnil celé konanie. Okrem toho podania sťažovateľa boli v mnohých prípadoch nezrozumiteľné (16. február 2004, 18. február 2004, 20. február 2004 a 13. apríl 2004).

Sťažovateľ prispel k dĺžke konania aj využívaním opravných prostriedkov proti každému rozhodnutiu okresného súdu. Ústavný súd dodáva, že sťažovateľ na uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré mu Občiansky súdny poriadok síce umožňuje využiť, je oprávnený, ale v prípade, že v dôsledku nich sa predlžuje konanie, nemôže to ísť na ťarchu súdu, ale v spornom konaní to musí ísť na ťarchu účastníka (m. m. IV. ÚS 126/03).

Na druhej strane sťažovateľ opakovane urgoval plynulosť konania (4. august 1988 a 4. máj 1989) a sťažnosťou podanou orgánu štátnej správy súdu (12. december 2003) sa domáhal urýchlenia konania v jeho veci (okresný súd listom sp. zn. Spr. 2189/03 z 18. decembra 2003 uznal sťažnosť sťažovateľa na prieťahy v konaní za dôvodnú).

3) Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Pokiaľ ide o postup okresného súdu po založení jurisdikcie ústavného súdu (15. februára 1993), ústavný súd zistil, že okresný súd od uvedeného dňa do rozhodnutia ústavného súdu (20. apríla 2005) bol v rozhodovaní o uplatnenom nároku sťažovateľa nečinný okrem vykonaného informatívneho výsluchu sťažovateľa (17. septembra 2003), na ktorom sťažovateľa len poučil o náležitostiach žalobného návrhu, a nariadených dvoch termínov pojednávania (24. marca 2004 a 3. mája 2004), ktoré odročil bez toho, aby na nich vykonal akýkoľvek úkon v merite veci alebo ohľadom dôkazných prostriedkov. Čo sa týka vzťahu nedostatkov návrhu a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ústavný súd už uviedol, že s týmto základným právom je málo zlučiteľný taký postup, ktorého výsledkom je, že až po niekoľkých rokoch od začatia konania súd pristupuje k poučeniu účastníka konania o náležitostiach žalobného návrhu, teda k úkonu, ktorý svojou

povahou patrí k úkonom vykonávaným spravidla na začiatku občianskeho súdneho konania (m. m. I. ÚS 21/00, I. ÚS 35/01).

Okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti sp. zn. Spr. 2189/03 z 3. februára 2004 okrem iného uviedol: „*Zdlhavosť konania spôsobuje neúmerná zaťaženosť sudkyne z dôvodu nedostatočného personálneho obsadenia Okresného súdu Bratislava I sudcami vzniknutého po odchode sudkýň na materskú dovolenku a do dôchodku.*“

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, ho nezbaňuje zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní. Námietka nedostatočného personálneho obsadenia súdu a v nadväznosti na to neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nepredstavuje dôvody, ktoré by mohli byť interpretované inak než technické a organizačné problémy, ktoré však nemôžu ísť na ťarchu účastníka, ktorý od súdu právom očakáva ochranu svojich práv bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 58/02).

Ústavný súd vychádzajúc z analýzy postupu okresného súdu podľa uvedených troch kritérií dospel k záveru, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 232/91 porušil označené základné právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ku konaniu Okresného súdu Bratislava II vedenému pod sp. zn. 9 C 132/90

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní Okresného súdu Bratislava II vedenom pod sp. zn. 9 C 132/90, ústavný súd z obsahu súdneho spisu sp. zn. 9 C 132/90, ktorý mu bol predložený 16. septembra 2004, zistil, že predmetné konanie bolo právoplatne skončené už 17. októbra 1990. Vychádzajúc

z uvedeného ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ sťažnosť doručенú ústavnému súdu 21. januára 2004 podal po uplynutí lehoty dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo skončené sťažnosťou napadnuté konanie Okresného súdu Bratislava II, t. j. lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

IV.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že konaním okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 232/91 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v záujme završenia ochrany základných práv sťažovateľa ústavný súd prikázal v súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 10 C 232/91 konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojim rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300 000 Sk, ktorého výšku odôvodnil „(...) *povahou konania (pracovno-právny spor), jeho dĺžkou (220 mesiacov) a vážnosťou stavu, do ktorého sa z dôvodu protiústavného postupu okresného súdu sťažovateľ dostal*“.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Hoci ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v napadnutom súdnom konaní konal bez zbytočných prietáhov, je toho názoru, že porušenie základného práva sťažovateľa podľa

čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto jeho právomoci. V dôsledku toho (vzhľadom na dobu nečinnosti) považoval preto za potrebné rozhodnúť aj priznaní primeraného finančného zadost'učinenia.

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd zohľadnil všetky skutočnosti prebiehajúceho konania, ako aj všetky okolnosti zakladajúce namietané porušenie základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočívajúce v podiele s'ťažovateľa na priet'ahoch v konaní, ako aj v nekonaní okresného súdu. Pri jeho priznaní ústavný súd vychádzal zo skutočnosti, že s'ťažovateľ si uplatnil nárok na ochranu základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov v spore, ktorého doterajšie trvanie nemožno ničím ospravedlniť. Podľa ústavného súdu nemožno žiadať od s'ťažovateľa, aby 19 rokov čakal na výsledok súdneho sporu, v ktorom sa rieši jeho existenčný problém, a aby po takej dobe bol stav konania taký, ako bol zistený v prípade s'ťažovateľa. S'ťažovateľ oprávnene z takeho postupu okresného súdu pociťuje krivdu a beznádej. Vychádzajúc z tohto pohľadu s'ťažovateľa na celú situáciu, z princípov spravodlivosti a zo spôsobu zavŕšenia ochrany základných práv každej oprávnenej osoby ústavný súd dospel k záveru, že primerané finančné zadost'učinenie v sume 150 000 Sk, ktoré je okresný súd povinný uhradiť v súlade s výrokom tohto nálezu, je primeranou sankciou spojenou s porušením základného práva s'ťažovateľa.

S'ťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať úhradu trov konania pred ústavným súdom v celkovej výške 16 671,90 Sk pozostávajúcu z paušálnej náhrady a odmeny za tri úkony právnej služby podľa § 16 ods. 1 písm. a), b) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) vo výške 14 010 Sk (vrátane 19 % DPH).

Pri výpočte trov právneho zastúpenia s'ťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 13 ods. 8 prvej vety, § 16 ods. 1 písm. a) a c), § 22 ods. 3 a § 25 vyhlášky. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2004 je 4 534 Sk (1/3 výpočtového základu, ktorým je priemerná mesačná mzda zamestnanca

hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2003 vo výške 13 602 Sk) a hodnota režijného paušálu je 136 Sk.

Ústavný súd s poukazom na výsledok konania priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) odmenu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) uskutočnené v roku 2004 v sume 9 070 Sk (2 x 4 534) po zaokrúhlení (§ 25 vyhlášky) a dvakrát náhradu režijného paušálu v sume 272 Sk (2 x 136) so zvýšením o 19 % daň z pridanej hodnoty (§ 22 ods. 3 vyhlášky) v sume 1 775 Sk [19 % x (9 070 + 272)]. Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania v celkovej sume 11 117 Sk (9 070 + 272 + 1 775).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2005